

**בתי המשפט**

|             |        |                           |      |
|-------------|--------|---------------------------|------|
| פ 004871/07 |        | בית משפט השלום ירושלים    |      |
| 22/01/2009  | תאריך: | כבוד השופטת אילתה זיסקינד | לפני |

בעניין:

מדינת ישראל – מחוז תביעות ש"י

ע"י ב"כ עוה"ד נהלה גני

המאשימה

נ ג ד

פרץ אליאור

הנאשם

**הכרעת דין****הרקע וההליך**

1. הנאשם מואשם בשני אישומים כלהלן:

**אישום 1**

ביום 20.6.07 ליד עמדת הבידוק במערת המכפלה בחברון, הוא כינה את השוטר אלון מלכה "נאצי", ובכך העליבו, ובנוסף איים עליו כשאמר לו שאילולא היה על מדיו, הוא היה מטפל בו.

**הנאשם מואשם בעבירה של העלבת עובד ציבור ובעבירת איומים.**

**אישום 2**

ביום 28.6.07 בשעה 15:30 בעת שהנאשם עבר במכשיר המגנומטר שבמערת המכפלה, המכשיר צפצף וכאשר ביקש ממנו השוטר אלון מלכה לעבור שוב דרך המכשיר, הנאשם כינה אותו "הומו".

**הנאשם מואשם בעבירה של העלבת עובד ציבור.**

**ראיות המאשימה**

2. עד התביעה השוטר מלכה אלון, שירת במשמר הבידוק הבטחוני במערת המכפלה, שמטרתו למנוע הכנסת אמצעי פח"ע ושמירה על הסטטוס קוו במערה, העיד בקשר לאישום השני כי כאשר הנאשם הגיע למקום, מכשיר המגנומטר צפצף ונדלקו בו נורות אדומות שסימנו כי בפלג גופו המרכזי של הנאשם נמצא אמצעי מתכתי. השוטר ביקש מהנאשם לחזור לאחור, וכדבריו: "ביקשתי ממנו אדוני תחזור בבקשה לאחור" (ראה עמ' 2 ש' 16 לפרו'), אך בתגובה הנאשם קרא לו "הומו" ואמר לחברו "ההומו הזה מחזיר אותי לאחור" (ראה עמ' 2 ש' 18-16 לפרו'). כשהשוטר מלכה אלון עיכב את הנאשם, הנאשם ניסה לשכנע את הקצינים לוותר על עיכובו, אך השוטר אלון לא הסכים לכך, והנאשם עוכב.

3. ביחס לאישום הראשון, העיד השוטר מלכה, כי כשסיים את משמרת הצהריים בעת שיהודי מקומי, המתפלל במקום, שוחח עמו כשמלכה סעד על אחד הספסלים מחוץ לעמדה את הארוחה שקיבל, הנאשם פנה לאותו יהודי, נזף בו על שדיבר עם השוטר מלכה ואמר לו: "הוא נאצי הוא נאצי" (ראה עמ' 3 ש' 7 לפרו'), וכן אמר לשוטר מלכה שאילו הוא היה בלי מדים, הוא היה תופס אותו בקרית ארבע ומטפל בו (ראה עמ' 3 ש' 17 לפרו'). השוטר מלכה חש השפלה קשה נוכח מילים אלה מול כל האנשים הדתיים והתיירים שהיו במקום, הוא פנה אל הקצין, סיפר על האירוע, והקצין אמר לו שבמקרה של אירוע נוסף דומה, המקרה יטופל, וכדברי העד:

"ת. סיימתי משמרת צהריים במערת המכפלה, אכלתי ארוחה שהביאו לנו מחוץ לעמדות, במתחם של גן המערה על אחד הספסלים ודיברתי עם מקומי שאני מכיר, אבל אני לא יודע את שמו, לא הכרות אישית. הוא מכיר אותי מעבודתי שם כיהודי מתפלל במקום. הנאשם פנה ליהודי ונזף בו שלא ידבר איתי שאני נאצי הוא אמר "הוא נאצי הוא נאצי" במילים האלה, כמובן שהייתי בשוק וזה השפיל אותי ליד אנשים במקום הקדוש הזה, לא ידעתי איפה לקבור עצמי מול כל האנשים באים דתיים ותיירים, בגן המערה יש הרבה אנשים ליד כניסה למערה קצת יהודים והרבה אנשים באים לשם זה לא מקום מבודד וחברים שלי שומעים איך שהוא דיבר אלי וזה השפיל אותי.  
ש. לאחר שאמר לך נאצי, מה היתה תגובתך.  
ת. הייתי באותה תקופה שוטר חדש, הייתי בשוק בהלם ולא ציפיתי שמישהו יתקיף אותי התקפה כזו, ניגשתי לקצין שלי, הנאשם בינתיים הלך, סיפרתי לקצין שלי את האירוע והוא אמר שאם יקרה משהו כזה אני צריך לעכב והמקרה יטופל.  
ש. חוץ מהעובדה שבאירוע אמר לך נאצי, היה עוד משהו?  
ת. אמר לי שאם הייתי בלי מדים אם היה תופס אותי בלי מדים בקרית ארבע היה מטפל בי ואז הוא הלך לכיוון המתפללים."

(ההדגשות שלי – א.ז.)

ראה: עמ' 3 ש' 4-18 לפרו').

4. השוטר מלכה העיד כי הוא מכיר את הנאשם כמתפלל קבוע המגיע למקום מדי יום, ובחקירתו הנגדית הבהיר, כי חש מאויים וחש מהנאשם פן יפגוש בו ויתקוף אותו, לאחר סיום המשמרת וכך ענה לנאשם בבית המשפט:

ש. לפי כתב האישום ב-20.6.07 איימתי לפגוע בך פיזית. הרגשתי מאויים?  
ת. כן, אמרתי מה אני ארד לקרית ארבע, דבר ראשון שהרגשתי כשאמר לי את זה שאם אסיים משמרת במערה ואלך לקריה לאכול או

**להוציא כסף אני אתקל בו ואז תהיה קטטה ואני שמה לבד. פחדתי שיתקוף אותי.**

**ראה** : מעמ' 3 שורה 32 עד עמ' 4 ש' 3 לפרו'.

כן הסביר מלכה, כי אמנם הוא המתין 8 ימים עד הגשת התלונה על הכינוי הומו, מאחר ותגובת הקצין שלו, שנבעה מגישה של שמירה על שקט תעשייתי, המליצה לו להגיש תלונה לאחר אירוע נוסף. ואכן לאחר האירוע השני, שאירע לאחר 8 ימים הגיש מלכה את התלונה.

5. **עדת התביעה הגב' מלכה זאודן**, ששימשה בעת האישום השני שוטרת שבדקה נשים יהודיות שנכנסו למערת המכפלה מהצד היהודי, העידה שהנאשם הגיע למערה, ובהכנסו צפצף המגנומטר, השוטר מלכה הורה לו לחזור חזרה, והיא הבחינה כי השניים מתווכחים ושמעה את הנאשם אומר לשוטר מלכה **"הומו"**, בתגובה היא הלכה לנאשם, וכדבריה : **"אמרתי לו למה אתה אומר את זה"**, אך הנאשם השיב לה שאין זה מעניינה (ראה עמ' 7 ש' 8 לפרו'). גם גב' זאודן העידה כי היא מכירה את הנאשם, המגיע תמיד להתפלל וללמוד במערה.

**גירסת הנאשם**

6. הנאשם כופר במיוחס לו. ביחס לאישום 1 הוא טוען כי לא אמר את המילים נאצי ולא איים, אלא בא בדברי תוכחה לשוטר מלכה ולחבריו במחלקה וטען שלא מדובר באיום, אלא : **"דברי תוכחה ומוסר ולא איום בכלל"** (ראה עמ' 8 שורה 13 לפרו'), שכוונתם למנוע מחבריו וממפקדיהם לחלל שבת ולעשות מעשים מגונים או לצעוק באמצע התפילה **"אללה ואכבר"**. ולגבי דברי האיום המיוחסים לו, טען כי אין אלה דברי איום, אלא רק מחשבה כיצד היה נוהג אילו מלכה היה שוטר אמר :

**" כל מה שנותר לי להגיד לאלון שאם לא היה שוטר הייתי מטפל בו, כלומר מתלונן עליו אבל הוא שוטר התלוננתי ולא עשו כלום לא נותר לי מה לעשות. אין פה איום ואם תאמרי איום אין פה איום מפורשות. אמרתי שאם לא היית מה שאתה הייתי עושה לך כך וכך , דהיינו אם לא היית שוטר בעצמך על מדים הייתי מטפל בך. מתלונן עליו במשטרה".**

**ראה** : עמ' 8 ש' 13-18 לפרו'.

הסבר הנאשם לכך שלא הגיש כנגד השוטר תלונה למשטרה, היה כי התקשה להגיש תלונה נגד השוטרים, שעמם הוא נפגש כל יום, מתוקף תפקידו בהכנסת אורחים במערכת המכפלה, אך בד בבד הודה כי התלונן למפקד במקום, חרף רחמיו על השוטרים פן ירותקו וייענשו.

**"בתוקף תפקידי של הכנסת אורחים מטעם הישוב ואני דואג להם ומזמין אותם לעשות קידוש אני מלמד דברים הקשורים להלכה, יושב עם שוטרים, אני מקבל מכות משוטרים ולא מגיש תלונה. את יודעת מה**

**עושים שם אני לא כל דבר הולך אנו כל היום ביחד הוא יושב לידי שני  
מטר הוא לא רחוק ממני... גם כשהלכתי למפקד וחציתי את הקו היה לי  
קשה להתלונן וביקשתי מהמפקדים שלא ירתקו את החיילים, אתה מעיר  
לו שהוא מעשן זה אסור חרדים על נסיעה בכביש זורקים אבנים אני  
בסה"כ מעיר"**

**ראה :** עמ' 8 ש' 26 עד עמ' 9 ש' 2 לפרו'.

הנאשם כופר כי אמר לשוטר הומו, לטענתו גם עדות השוטרת בנקודה זו שקרית ונקמנית, משום שהוא העיר לה על מקרים בהם ישיבה בפיסוק רגלים על המדרכה, ועוד טען כי המחלקה בכללותה מנסה להתנכל לו, בשל טענותיו כנגד התנהגות השוטרים שהפריעו לתפילה במקום.

## **דין**

5. למעשה הנאשם כופר במיוחס לו, אולם הוא לא הצליח להראות כי השוטר מלכה התנכל אליו במי מהאירועים נשוא כתב האישום. הנאשם למעשה טוען כי בא בדברי תוכחה לשוטר מלכה על התנהגות השוטרים במערת המכפלה, ואין כל טענה מצידו כי בשני האירועים נשוא כתב האישום, השוטר מלכה לא נהג עמו כדין או לא נהג כלפיו יפה, או עשה מעשה כלשהו שפגע בנאשם בצורה כלשהי. נהפוך הוא, הנאשם הודה בחקירתו הנגדית כי לפני האירועים נשוא כתב האישום לא היה מסוכסך כלל עם השוטר מלכה (ראה עמ' 9 שורה 12 לפרו'), ולגבי השוטרת דאודו הוא טען כי לפני האירועים ביקש ממנה שלא תשמע מוסיקה במערה ושתימנע מפיסוק רגליה כשהיא יושבת על המדרגות. אולם, גם אם אמר והעיר זאת, לא מצאתי בסיס לטענה כי אלה טפלו עליו עלילה נקמנית, ולאור דברי הנאשם עצמו כי לא היה מסוכסך עם השוטר מלכה, הרי שאין לשוטר מלכה סיבה להתנכל לנאשם בהגשת התלונה דנן, ולנאשם אין הסבר מדוע מלכה טופל עליו מילות ואירועי שקר.
6. ואולם בנסיבות אלה, תמוה מדוע הנאשם עשה סולחה עם השוטר כעולה מחקירתו הנגדית את מלכה. בחקירתו הנגדית של מלכה הציג בפניו הנאשם סדרת שאלות על כך שלאחר האירוע, הנאשם הביא עוגות ושתייה למלכה ולשוטרים (כשהשוטר מלכה כופר בכך), ושהשניים השלימו התחבקו ודיברו דברי תורה. (ראה עמ' 4 שורה 24-25 לפרו'). מלכה מצדו כפר בכך שהוא זה שביקש לעשות סולחה עם הנאשם, והבהיר בתשובתו כי הנאשם הוא שהטרידו במשך חודשים רבים בהטרדות חוזרות, על מנת שמלכה יבטל את התלונה נגדו, וניסה לעשות סולחה עם השוטר מלכה ולמנוע את הגשת התלונה :

**"כעבור 10 חודשים ניגש אלי הנאשם וביקש מאנשים מהשוטרים שאיתי שיבקשו ממני אם אני מסכים לסלוח לו על העבירה שעשה. סירבתי ואמרתי שלא יתערבו, אחרי שהבין שאני לא מתכוון בלחץ חברתי לסלוח, אני גם לא יכול, זו עבירה שהתבצעה, ניגש אלי בעצמו לעמדת הפשפש המפרידה בין צד מוסלמי ליהודי, עמדה סטטית סגורה, אמר לי**

שהגיע לו זימון לבימ"ש ואני לא ידעתי על כך. הוא שאל אם שמעתי על זה ואם אני מוכן לוותר לו על התיק ואמרתי לו שאני לא מוכן ולא יכול. ואז אמר לי שהוא רוצה שאבטל כי זה מונע ממנו להוציא רישיון לנשק אמרתי לו שזה מונע את הרישיון זה לא קשור אלי אלא לעבירות זה קשור לחקירות. הוא אמר לי שחבל על הכסף שלי או שלו או של המדינה שיעלה המשפט, הוא מוכן לתת לי מקרר לפלוגה, לתרום לפלוגה מקרר בתמורה לויתור על התיק.

ש. האם נכון שהשלמנו התחבקנו ודיברנו דברי תורה.  
ת. זה לא מדויק. זה היה עקב לחצים שהייתי שם, הוא ישב עלי חודשים מאז האירוע, שאסלח לו ושלח לי אנשים. רציתי להפטר מהסבל הזה הוא עינה והטריד אותי כדי שאגיד שאני סולח לו. אני לא סלחתי לו.  
ש. התחבקת איתי.

ת. אני לא זוכר שהתחבקתי איתך, לחצת לי את היד. כל הסדיר שלי אני מתענה במשך שנתיים.

ש. במהלך החודשים אחר כך הגשתי לך מכתב לצרף ממך מכתב לפרקליטות לבטל את התביעה את התלונה נגדי ואמרתי לי שתחשוב על זה ביום ששי שבת שיש לך נטייה להסכים וביום ראשון הגשת עלי תלונה על שיבוש הליכי משפט.

ת. אני לא מאשר. הוא ניגש אלי ושאל אם אני מוכן לקבל מכתב התנצלות ממנו ואמרתי לו שאני לא אמנע ממנו וגם אני אגיד במשפט שנתן לי מכתב התנצלות. הוא כתב לי במכתב שאני מאשר שלא היה דבר וחצי דבר כאילו שאני משקר והוא יבוא לביהמ"ש ויגיד שבאתי להטריד אותו. זה לא נכון.

ש. בכל אותה תקופה לפני המכתב ואחריו, נתתי לך ולחיילים בעמדות עוגות ושתייה לעמדה לך ולחברים, אני עושה את זה שנתיים, וגם אתה קיבלת.

ת. אני לא מאשר. למערה מגיעות הרבה תרומות ויש שם עמדה שנקראת עמדה מרכזית שם יש עמדת קפה ומחס לכלל המתפללים, יש בצד עוגות וזה חפשי לכל קהל המתפללים. זה בעמדה שלנו שהיא עמדת הבידוק השנייה במערת המכפלה.

ראה: מעמ' 4 ש' 26 עד עמ' 5 ש' 21.

מכאן עולה תמונה ברורה לפיה הנאשם עצמו חש בצורך להתפייס עם השוטר מלכה ואף הטריד אותו בניסיונות שיכנוע שיתרצה לסולחה ויבטל התלונה. איני מוצאת סיבה שלא להאמין לעדותו האוטנטית של השוטר, ומנגד – נסיונותיו החוזרים של הנאשם לרצות את מלכה שיבטל את התלונה, מעידים כי הנאשם היה מודע לכך שביצע עבירות, כמו גם מכתב ההתנצלות שביקש לתת למלכה וניסיונותיו לשכנעו שישלח לו, יתחבק עמו ויבטל את התלונה. התנהגות זו תומכת בגירסת המאשימה ובעדות מלכה, שהרי אם סבר הנאשם כי לא היו דברים מעולם, וכי לא אמר לשוטר את המילים המיוחסות לו בכתב האישום, לא היתה כל סיבה לנסיונותיו הרבים לחזור להתנצל ולעשות סולחה עם השוטר מלכה. כל אלה תומכים בגירסת המאשימה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו.

7. אכן התרשמתי כי לנאשם טענות רבות כנגד השוטרים והוא מלא כרימון נגדם. הסבריו על כך שבא בדברי תוכחה לשוטרים, תומכים בכך שהיתה לו גישה עויינת כלפיהם, ומסבירה את עלבונותיו כלפי מלכה, אך אינה מבססת כל טענה כי מלכה התנכל אליו, שכן תמוה מדוע במקום להגיש תלונה רשמית נגד השוטרים על שהתנהגותם פגעה בו, הוא בא אליהם כל הזמן

בטענות. התנהגות זו תומכת בעמדת המאשימה כי בגין תלונות חוזרות קשות כלפיהם, הוא גילה עוינות כלפי מלכה. בנוסף, הנאשם סותר את גירסתו כי חשש להתלונן ולפגוע בשוטרים, משום שהרי הודה כי פנה בתלונות למפקד במקום ובכך הרי חצה את הקו של אי הגשת תלונה (ראה עמ' 8 ש' 30 לפרו'). אם תלונותיו לא טופלו, אין בידיו הסבר מדוע לא פנה באופן רשמי בהגשת תלונה למשטרה, על מנת לפתור בדרך המלך את תלונותיו כלפי השוטרים, במקום לבוא בתוכחות והטרדות לשוטרים. יתרה מכך, הנאשם עצמו טען כי חלק מתלונותיו נפתרו לאחר שפנה למפקד במקום (ראה עמ' 10 ש' 5 לפרו'), ולפיכך נראה דווקא כי מצא אצל המפקד אוזן קשבת לפתרון הבעיות, כך שתמוהה גירסתו, מדוע לא המשיך בפתרון תלונותיו בדרך המלך, ומה היה חששו מכך, במקום להמשיך לבוא בדברי תוכחה חוזרים כלפי שוטרים שממלאים תפקידם במקום.

נסיבות הסתירה העולה מגירסתו, תומכות בכך שהלך רוחו הביקורתי כלפי השוטרים וכעסו עליהם היו המניע להתנהגותו בהעלבותיו ובאיומיו כלפי השוטר מלכה.

8. כנגד כפירת הנאשם במיוחס לו, עומדות שתי עדויות הן של השוטר מלכה והן של השוטרת זאודו, לפיהן הנאשם כינה את השוטר מלכה "הומו". השוטר מלכה אף העיד כי הוא עשה זאת פעמיים, פעם אחת כאשר התבקש לחזור לאחר לבדיקה במגנומטר, ופעם שניה כשאמר זאת לחברו שהיה עמו במקום. לא מצאתי סיבה שלא להאמין לעדויות שני שוטרים שהעידו על כך בפני, כאשר אין חולק כי לשוטר מלכה לא היה סכסוך קודם עם הנאשם, ואני מעדיפה בעניין זה את גירסת עדי התביעה, גם לאור עדותם שעשתה רושם אמין, גם לאור התרשמותי מהלך רוחו המתקומם והנרגן של הנאשם כלפי השוטרים, וגם לאור גירסתו הנעדרת הגיון פנימי, ואינה מתיישבת עם השכל הישר.

9. גם באשר לכינוי "נאצי" שבאישום 1, לא מצאתי סיבה כלשהי שלא להאמין לדברי השוטר מלכה, אשר העיד באופן כה אותנטי ומוחשי עד כמה הוא חש מושפל, כאשר כונה נאצי על ידי הנאשם, בנוכחות אנשים רבים במקום, ותיאר באופן כה אותנטי ומוחשי את תחושת ההשפלה והעלבון העמוקים שחש, בסיטואציה מביכה זו, במסגרת שירותו במילוי תפקידו, ואת הלחצים הרבים מצד הנאשם והטרדותיו החוזרות כלפי מלכה לבטל את התלונה.

10. גם באשר לדברי האיום לא מצאתי סיבה שלא להאמין לשוטר, כי חש מאויים מדברי הנאשם, שהודיעו כי יטפל בו.

עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 :

**192. איומים**  
**המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו,**

**בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".**

השופטת ד' ביניש דנה בפרשנות יסודותיה של עבירת האיומים, באמרה כי האיום כרוך בציפיה להתנהגות מסוימת מצד המאויים אותה מבקש המאיים להשיג ובכך נפגעת חירות פעולתו של המאויים :

**"מלשון הסעיף עולה כי איום הוא מעשה שנעשה ("בכל דרך שהיא") כדי להפחיד או להקניט אדם בכך שייפגעו גופו, חירותו, נכסיו, שמו הטוב או פרנסתו - שלו או של אדם אחר. האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפיה להתנהגות מסוימת מצד המאויים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".**

(ההדגשה שלי – א.ז.)

ראה : עמ' 8 לפסה"ד.

על פי סעיף 192 לחוק העונשין, לא נדרשת תוצאה, על מנת שתתקיים העבירה. די בפעולת האיום עצמה, שכן מדובר בעבירה התנהגותית ולא תוצאתית.

הרכיב ההתנהגותי של עבירת האיומים כולל מעשה פיזי של ביצוע האיום אותו ניתן לבצע על דרך של איום בעל פה, בכתב או בדרך של התנהגות.

בחלקו השני כולל הרכיב ההתנהגותי את תוכן האיום ומהות הפגיעה המשתמעת ממנו :

**"על פי סעיף 192 לחוק העונשין, מעשה ייחשב ל"איום" אם תוכנו עוסק בפגיעה שלא כדין בגוף, בחירות, בנכסים, בשם הטוב או בפרנסה של האדם שעליו מאיימים, "או של אדם אחר". כאשר הביטוי מתייחס לאפשרות הפגיעה באחד מן העניינים האמורים כי אז על פי תוכנו הוא יכול לעלות כדי "איום". האיום יכול להיות מכון לפגיעה בחיים של המאויים או של אדם אחר (איום ברצח), פגיעה בגוף של המאויים או של אדם אחר (איום בתקיפה, איום באונס) וכן הלאה ביחס לפגיעה בנכסים (איום בהצתה של רכוש, איום בגניבה), פגיעה בפרנסה וכיוצא באלה איומים במרעין ביטחון מסוגים שונים". "בחינת תוכן האיום מעוררת שתי שאלות מרכזיות. ראשית, מהו התוכן שניתן להגדירו כ"תוכן מאיים" וכיצד ייקבע שהתוכן אכן מאיים. שנית, האם במקרים בהם תוכן האיום מופנה כלפי "אדם אחר", כלשון הסעיף, נדרשת זיקה כלשהי בין אותו "אחר" לבין המאויים, שקלט את האיום. נפנה לבחון שאלות אלה על פי סדרן".**

ראה : עמ' 11 לפסה"ד.

בחינת תוכן האיום נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית :

**"הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבותיו של המאויים, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאויים בלבד".**

ראה : עמ' 12, 13 לפסה"ד.

היסוד העובדתי של עבירת האיומים כולל דיבור או התנהגות שיש בהם איום במובן האובייקטיבי, על האיום להיקלט אצל המאויים, ודי בכך שהמאיים צפה כי דבריו יפחידו את המאויים כדי שתבצע העבירה :

**"אי**

**ום הוא דבר אובייקטיבי שיש לבחון ולשקול אותו לפי הנסיבות של כל מקרה ומקרה. מספיק אם בנסיבות המלוות דרישה מסוימת במקרה קונקרטי, עלולה הדרישה להטיל פחד או בהלה בלבו של אדם רגיל. לא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו הן שקובעות אם יש בדברים משום איום אם לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה. ניתן לזהות איום אסור בין היתר על פי הנסיבות בהן ניתן לו ביטוי, ועל פי המסר הגלום בו שנועד להטיל אימה ביחס לדרך פעולתו של המאויים. יש והמסר ונסיבות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה מותרת לאיום אסור. כמו כן, יש משקל רב למבחן העזר שקבע בית משפט זה לאיתור האיום, "האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע ? אם התשובה היא בחיוב - הדובר שולט על התממשות האזהרה - יש לראותו כמאיים, ולא אך כמזהיר".**

ראה : ע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג (3), 373, עמ' 379-378.

11. בענייננו, עדות השוטר מלכה כפי שצוטטה קודם, מתארת באופן מוחשי ואותנטי את תחושת הפחד והאיום שחש מדברי הנאשם **"הייתי מטפל בדך"**, ואינני מוצאת כל סיבה לראות במילותיו אלה ובקונטקסט בו נאמרו, מילים תמימות, כפי שהנאשם מנסה להציגן בבית המשפט, מה עוד שהן לא נאמרו בנסיבות תמימות כפי שהנאשם מפרט ומציגן כביכול בעדותו בביהמ"ש, לפיהן אילו השוטר לא היה במדים, היה בדעתו רק להגיש נגדו תלונה ותו לאו, וכי לכך התכוון כשאמר **"הייתי מטפל בדך"**. אין כל הצדקה לתת פרשנות תמימה זו לדברי הנאשם **"אני אטפל בדך"**, לא רק משום שלא אמר זאת, אלא גם משום שלא היתה כל

מניעה שהנאשם יטפל מיד ויגיש תלונה נגד השוטר מלכה, כפי שהיה עושה אילו לא היה מלכה שוטר במדים. היותו במדים לא מנעה מהנאשם הגשת תלונה כאמור, והעובדה כי תלונות קודמות שהגיש למפקד טופלו, דווקא תומכת בכך שהיתה לנאשם אפשרות להגיש תלונה למשטרה בדרך המלך, אם סבר שיש לה בסיס, ואם תלונותיו למפקד לא זכו מסיבה כלשהי לטיפול על ידי המפקד, לא היה צורך לומר לשוטר מלכה כי הוא יטפל בו. מילות הנאשם לא רק שעל פניהן מלמדות באופן אוביקטיבי כי הן מהוות איום, אלא שגם באופן סוביקטיבי הן היו בפועל איום ישיר על השוטר, כעולה מעדותו ומתחושותיו האופן בו נאמרו בהחלט מהווה איום ממשי שהצדיק את תחושת הפחד של השוטר והחשש כי הנאשם יפגע בו.

12. לאור כל האמור, ולאחר שהעדפתי את עדויות עדי התביעה על פני גירסת הנאשם, שאינני מאמינה לו, שעשה רושם לא אמין וחמקמק, שגיחך לא פעם במהלך המשפט, ובכך גילה התייחסות מגוחכת ולא ראויה למיוחס לו, ושגרסתו אינה מתיישבת בחלקים שונים עם השכל הישר, כפי שהבהרתי, אין ספק כי המילים "הומו" או "נאצי" הן מילות גנאי מעליבות ומשפילות, וככאלה פוגעות קשה גם במעמדו של השוטר וגם במתלונן כאדם פרטי, אין ספק שלא הייתה כל הצדקה לאמירתו, בסיטואציה בהן נאמרו. בנוסף דברי הנאשם לשוטר: "אני **אטפל בך**" היו בנסיבות שנאמרו מילות איום בוטות כלי השוטר. כל אלה משתיתים את העבירות המיוחסות לנאשם.

13. אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בשתי עבירות של העלבת עובד ציבור ובעבירת איומים.

אילתה זיסקינד 54678313-4871/07

ניתנה היום, כ"ו בטבת תשס"ט (22 בינואר 2009), במעמד ב"כ המאשימה והנאשם.

אילתה זיסקינד, שופטת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה